

τοῦ Ἀλλὰ πῶς θὰ δυναθῶμεν νὰ συντηρηθῶμεν ἐὰν παύσωμεν τὴν ληστείαν; » Ἡ διαμαρτύρησις αὕτη τόσῳ ζωηρῶς ἐγένετο καὶ μετὰ τοσαύτης προφανῶς καλῆς πίστεως, ὥστε δυσκόλως διατήρησα τὴν σοβαρότητά μου ὅπως ἐπαναλάβω, ὅτι ἐν περιπτώσει Ῥωσικῆς κατακτήσεως οἱ κάτοικοι τοῦ Μery θὰ ἦναι ἠναγκασμένοι νὰ συντηρῶνται χωρὶς νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὸ μέσον τοῦτο, καὶ συνεπῶς πᾶν ὅ,τι θὰ ἦτο τότε δυνατόν δικαί νὰ μὴ ἦναι ἀπὸ τοῦδ᾽.

»Τοιαύτη ὑπῆρξεν, ὡς τολμῶ νὰ τὴν ἀποκαλέσω, ἡ παρὰ τὰς ὄχλας τοῦ Morgab ἱστορικὴ δημογραφία μου, ἣτις ἐγένετο δεκτὴ πολὺ καλλίτερον παρ' ὅσον ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω. Ἀντιγράφω πᾶν ὅ,τι ἀνευρέθη ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, αἵτινες ὤφειλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὰ Ἡμερήσια Νέα μὴνᾶς τινὰς ταχύτερον, καὶ αἱ ὅποισι, ἐπαναλαμβάνω, κατεμελίσθησαν παρὰ τῶν Κούρδων, οἵτινες ἐδολοφόρησαν τὸν ταχυδρόμον παρὰ τὴν Ταυρίδα. Χάρις εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου τῆς Τεχεράνης ἐλπίζω ν' ἀνεύρω πάντα τὰ τεμάχια αὐτῶν». Γ.

Ἰ Βασιλεὺς Λουδοβίκος Α' τῆς Βαυαρίας

ΩΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ

Ἵ Βασιλεὺς Λουδοβίκος, βαπτισθεὶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι, ἀνέστησε μὲν τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Περικλέους τὴν Ἑλλάδα ἐν Μονάχῳ, ἀπθηνάτισε δὲ τοὺς ἀγῶνας τῆς νέας Ἑλλάδος διὰ τῆς γραφικῆς. Ὅποτε ἐσφάδαζεν ἡ ὑπὸ τῆς διπλωματίας ἐγκαταλειμμένη Ἑλλάς, ὅποτε οὔτε ἐλπίς ὑπῆρχε περὶ ἀπελευθερώσεως, οὔτε εἰς τὴν διάνοιαν οὐδενὸς ἐπήρχετο ὅτι θὰ ἐβασίλευε ποτε αὐτῆς βαυαρὸς ἡγεμονόπαις, πρῶτος τῶν ἡγεμόνων ὁ Λουδοβίκος ἀντέστη εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τῆς διπλωματίας, εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν ὑπουργείων καὶ εἰς τοὺς διωγμοὺς τοῦ Μετερνίχου, ὕψωσε γενναίαν φωνὴν ὑπὲρ τῶν πολεμούντων, ἐξέμνησε τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν παλληκαρίων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὡς ὁ Βύρων, καὶ ἐδαπάνησε τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του πείσας τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, υἱοθετήσας καὶ ἐκπαιδεύσας τοὺς υἱοὺς τῶν πεσόντων ὀπλαρχηγῶν, ἀποστείλας ἱατροὺς καὶ φάρμακα εἰς τοὺς ἀθιενουῦντας, τροφὰς δὲ καὶ ὄπλα εἰς τοὺς μαχομένους. Ὅποτε δὲ τελευταῖον παρίστα ἡ Ἑλλάς οὐχὶ κράτος ἐνιαῖον ἀλλ' ἔκτακτόν τι φύραμα Μωριᾶ, Ρούμελης, Ὑδρας, Σπετσῶν κλ. ἔρμαιον ἀναρχίας, ἐρημώσεως καὶ κομμμάτων, ἀπέστειλε τὸν προσφιλεῖ αὐτοῦ Ὅθωνα, ὅστις ἐγένετο θῦμα τῶν στενῶν τῆς Ἑλλάδος ὀρίων, τῶν ῥαδιουργιῶν τῆς διπλωματίας καὶ τῶν ἐγχωρίων παθῶν. Πολυλάκις ὁ Λουδοβίκος νύχθη ἐνώπιον τῶν πιστῶν φίλων του νὰ ἤθελε ἀποθάνῃ πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι καταστροφὴν τοῦ 1862. Οὔτε ὁ θάνατος τῶν φιλτάτων, οὔτε αἱ ἐν Μονάχῳ ταραχαὶ

τοῦ 1848, οὔτε τοῦ θρόνου ἡ ἀπώλεια τὸν ἐλύπησαν τοσοῦτον, ὅσον ἡ ἀπροσδόκητος πτώσις καὶ ἄωρος τοῦ υἱοῦ τελευταῖ, ἡ ἐπιταχύνασα καὶ τὸν ἑαυτοῦ θάνατον.

«Ἀνάριθμα ἄλλα ἀγαθὰ ἤθελε κατορθῶσιν ὁ φίλος τῆς τέχνης καὶ εὐεργετικώτατος ἡγεμῶν, γράφει ὁ βιογράφος αὐτοῦ Heigel, ἐὰν μὴ ἠναγκάζετο νὰ θυσιάσῃ τὸ τρίτον ὄλη; τῆς ἰδιωτικῆς αὐτοῦ περιουσίας ὅπως ἀποζημιώσῃ τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐνεκεν τοῦ δανείου τοῦ ἑλληνικοῦ. Κατὰ τὰς οἰκείας βουλευτικὰς συζητήσεις ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα βοήθεια τοῦ Λουδοβίκου εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς πολιτικὸν ἀμάρτημα· ἐπέπρωτο δὲ μετ' ὀλίγον νὰ συμβῇ ἄλλο δεινόν, ὅπερ ἐμαρτύρησε τὴν δεινότητα τῆς ἐτυμηγορίας ἐκείνης. Μηνὶ ὀκτωβρίῳ 1862, κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτος, ὁπότε ἐν Μονάχῳ ἐπανηγουρίσθησαν ἐπισήμως τὰ ἑλληνικὰ τῶν Προπυλαίων καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξεραγή ἐν Ἀθήναις ἡ ἐπανάστασις. Οἱ συνωμῶται ἐκήρυξαν τὸν Ὅθωνα ἔκπτωτον τοῦ θρόνου, ἐνῶ περιηγεῖτο τὰς ἐπαρχίας. Ἀσθενὴς καὶ μέχρι θανάτου περιίλυτος ἐγκατέλιπε τὴν χώραν, ἐν ἣ πρὸ 30 ἐτῶν, ἀμαῖος νεανίας καὶ καλλίστων ἐλπίδων μεστὸς, εἶχε τελέσῃ τὴν πανηγυρικὴν αὐτοῦ εἴσοδον! Τοῦ υἱοῦ τὸ δυστύχημα κατήνεγκε δεινοτάτην κατὰ τοῦ Λουδοβίκου πληγὴν. Τῇ ἐσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπέστρεφον ὁ γηραιὸς φιλέλληνας ἐκ τοῦ περιπάτου, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἤλασε κατὰ τὸ εἰωθὸς τοὺς ἵππους εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν διὰ τῶν Προπυλαίων. Ὁ τάλας πατήρ, ἄμα ἰδὼν πόρρωθεν τὰ προπύλαια, ἔφριξε καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς».

Πρότυπος

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑ

Ἐπ' ἐσχάτων ἐνεκαινίσθη ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ πομπῆς διὰ τὴν σιδηροδρομικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Brighton νέον εἶδος ἀμαξοστοιχίας, προτύπου ἀληθῶς καὶ πρῶτην φορὰν εἰσαγομένης εἰς Ἀγγλίαν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη σύγκειται ἐκ μεγάλης σειρᾶς αἵθουσῶν καὶ δωματίων, κομψότατα νῦτρεπισμένων ἐξ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ἀπαστραπτόντων, ἐν οἷς ὁ ἐπιβάτης δύναται νὰ περιδιαβάξῃ ἐν ἀνέσει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ καπνίσῃ, ὑπάρχει ἐπὶ τούτῳ αἴθουσα ἐν ἣ δύναται νὰ μεταβῇ καὶ καθίσῃ ἐπὶ ἀναπαυτικῶν ἐδρῶν, ἢ νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἐξώστην ἐσεγασμένον, ὅθεν ὑπὸ τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἐκτυλίσσεται τὸ γραφικὸν θέαμα τῶν τόπων, οὓς διέρχεται ὁ σιδηροδρόμος. Ἐὰν θέλῃ νὰ γευματίσῃ ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ, ὑπάρχει ἐκεῖ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ αἱ τράπεζαι εἰσὶν νῦτρεπισμέναι ὡς εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον. Δύο ἄλλαι ἀμαξαι χρησιμεύουσιν ὡς αἴθουσαι, ἄλλαι ὡς κομμωτήρια τῶν κυριῶν ἢ

ἀνδρῶν, καὶ ἄλλαι εἰς ἄλλας οἰασθήποτε χρεῖας αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων εἶνε τὸ κινεῖν τὴν περιέργειαν διὰ τὸ καινοφανές αὐτοῦ εἶνε ὁ διήλεκτρικῶς φωτὸς φωτισμὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας. Διὰ τοῦ συστήματος Faure καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν τοῦ Ἐδίσων ἐν ῥιπή ὀφθαλμοῦ ἡ ἀμαξοστοιχία φωτίζεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον δι' εὐκόλου κινήσεως μηχανήματός τινος. Μετὰ πολλῆς δ' εὐκολίας δύναται τις καὶ νὰ σβύσῃ ἢ ν' ἀνάψῃ ἐκ νέου ἐκάστην λυχνίαν χωριστὰ θέτων εἰς κίνησιν ὄργανόν τι κείμενον ὑπεράνω ἐκάστης αὐτῶν. Ἐκάστη τῶν λυχνιῶν τούτων τοῦ Ἐδίσων παρέχει φῶς ἴσον πρὸς τὸ ὑπὸ ἐννέα ἢ δέκα κηρίων ὁμοῦ παραγόμενον. Α.

Η ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ

[Ἐκ τῶν τοῦ Βαλαωρίτου].

Λέγ' ἡ ἀγράμπελη μυριαριθμημένη
Ἐ τὸν ἄγριο πλάτανο ποῦ τὴ θεωρεῖ
Καὶ μὲ τὸν Ἰσκιο του συχνοδιαβαίνει
Πάντοτ' ἐπάνω της βράδου κ' αὐγῆ :

« Δένδρο 'περήφανο μὲς 'ς τὸν ἀγέρα
Τὰ φύλλα, οἱ κλόνοι σου θρασομανοῦν'
Βρίσκεις στενόχωρη τώρα τὴ σφαῖρα ;
Τ' ἄστρα, τὰ σύγνεφα δὲν σὲ χωροῦν ;

« Τρέχει 'ς τὴ ρίζα σου νεράκι κρύο,
Βυζάνεις ἄκοπα τὴν καταχινιά,
Κ' ἐμένα ἐζήτησες σὺ τὸ θηρίο
Γιατὶ μ' ἐπότιζε λίγη δροσιά ;

« Τί θέλεις, πλάτανε, τί μοῦ γυρεύεις ;
Διώξῃ τὸν Ἰσκιο σου κ' εἶμαι μικρή.
Τ' ἄνθη μου ἐπάγωσαν, μὴν τὰ παιδεύεις,
" Ἄς τον τὸν ἥλιο μου νὰ τὰ χαρῆ... »

« — Ξανθὴ μου ἀγράμπελη, τί μὲ φοβάσαι ;
Θέλεις νὰ σέρνεις πάντα ὄφρανή ;
Μονάχη σου, ἔρημη τὴ νύχτα νᾶσαι
Νέχης κρεββάτι σου λιθάρια, γῆ ;

« Τ' ἄνθη ζευγάρωσε μὲ τὴν ἀνδριά μου,
Γένου βασίλισσα κ' ἐγὼ θρονί,
Στηλώσου ἐπάνω μου . . . ἢ τὴν ἀγκαλιά μου
Κάθε ἄλλο λούλουδο θὰ σὲ φθονῆ . . . »

Τὴν ἐξεγέλασε τ' ἄγριο πλατάνι,
Τὴν ἐπερίπλεξε μὲς 'ς τὰ κλαριά . . .
Τὶ κρίμα πῶδωκες, ξανθὸ βοτάνι,
Γιὰ λίγο ψήλωμα τὴν παρθενιά.

Φτωχὴ κ' ἀνύπανδρη 'ς τὴν ἔρημιά σου
Μοῦτ' ἀνθη σου κρυφὴ χαρὰ
Τώρα θ' ἀρπάζουνε τὴ μυρωδιά σου
Τὰ νέφη κ' ἄνεμος ποῦσαι κυρά.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ θρόνου του παραίτησιν, ὁ ἱποποτικώτατος βασιλεὺς καὶ μέγας φιλέλληνας Λουδοβίκος Α' τῆς Βαυαρίας ἠρέσκετο νὰ σκώπη τούς πρώην κόλακός του. « Ὁ γέρον Ῥόσχιλδ, ἔλεγεν, ἐφ' ὅσον ἤμην βασιλεὺς, μοὶ ἔβαλλε κατ' ἔτος τούς καλλίστους τεταριχευμένους ἰχθύς τὸ δῶρόν του ἔπαυσεν ἀφ' ὅτου κατέβην ἀπὸ τοῦ θρόνου ἄληθινός Ἐβραῖος ! ἀλλὰ μήπως καὶ τινες τῶν χριστιανῶν μοὶ προσηνέχθησαν καλήτερα ; »

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διάσημος ποιητὴς καὶ λογογράφος Ἄδδισων ἦν ἀνεπιτήδεις καὶ κακὸς ῥήτωρ. Ὅτε δὲ διετέλεσεν ὑπουργὸς ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ λάβῃ τὸν λόγον ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ἵνα ὑποστηρίξῃ κυβερνητικόν τι ζήτημα. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν προλαλήσαντα ἀντιπολιτευόμενον ῥήτορα : « Κύριε, λέγει, ἐννοῶ... » ἀλλὰ βλέπων τὰ βλέμματα πάντων ἐστραμμένα ἐπ' αὐτοῦ, δειλιῆ καὶ διακόπτει τὸν λόγον. « Κύριε, ἐννοῶ... » ἐπαναλαμβάνει καὶ πάλιν διακόπτει. « Κύριε, ἐννοῶ... » λέγει τρίτην φοράν μετὰ τρεμύσεως φωνῆς, ἀλλὰ ψιθυρισμοὶ ἀκούονται, ὁ ῥήτωρ τὰ χάνει καὶ ἐπανέρχεται ἄταλος εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ἀναστὰς τῶν ἀντιπολιτευομένων τις : « Κύριοι, λέγει μετὰ τόνου σοβαροῦ, αἱ τρεῖς ἐκτρώσεις, ὧν ἐγενόμεθα μάρτυρες, ἐκ μέρους συγγραφῆς γνωστοῦ διὰ τὴν γονιμότητά του, ἀποδεικνύουσιν ἀριθμητικῶς ὅποσον ἀσθενὴς ἦτο ἡ ὑπόθεσις, ἣν ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ ».

*
**

Δικηγόρος γάλλος, Ἀβραὰμ καλούμενος, ἐπραγματεύετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὰ ζητήματα, ἀρχόμενος ὡς ἡ Γραφή, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν διὰ μακρῶν ἡγόρευε, κύψας εἰς τὸ οὖς του ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου : « Ἀβραὰμ, τῷ λέγει, ἀκόμη μίαν θυσίαν ». Καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἐθυσίασε τὸ τέκνον του . . . τὸν λόγον.

*
**

Ἀρέλεια παιδική.

Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὰ μῆλα, διὸ πᾶσαν πρώην ὅταν μεταβαίῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ μήτηρ της θέτει ἐν τοιοῦτον εἰς τὸν σάκκον της.

Προχθὲς ἡ Ἐλένη ἐπιστρέφει φέρουσα ἄθικτον τὸ μῆλον.

— Ἐλένη, λέγει ἡ μήτηρ της, διατί δὲν ἔφαγες τὸ μῆλό σου ; Μὴν ἦσουν ἀδιάθετη ;

— Ὅχι, μαμὰ, ἀλλὰ ἡ συμμαθήτριά μου ἡ Νίνα ποῦ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ ἦτον τιμωρημένη νὰ φάγῃ ξηρὸ ψωμί . . .

— Ἰσα, ἴσα, λοιπὸν, ἔπρεπε νὰ μοιράσῃς τὸ μῆλο μαζὺ της.

— Ὅχι, μαμὰ, ἐμοιράσαμε τὸ ξηρὸ ψωμί !

*
**

Δύο μεταφυσικοὶ συνδιαλέγονται περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, ὡσεὶ τοῦτο νὰ ἐξηρτάτο ἐκ τῆς θελήσεώς των.

— Λοιπὸν, ἔστω, λέγει ὁ εἷς, ὁ κόσμος τελειώνει ὕστερα ;

— Ὑστερα . . . πηγαίνω καὶ κατοικῶ 'σὲ μιά ἐξοχὴ, ὅπου δὲν θὰ ἐνοχλοῦμαι πλέον νὰ ἀκούω νὰ δμιλοῦν δι' αὐτόν !

*
**